

UZASADNIENIE

I. Cel i potrzeba regulacji

Celem projektowanej ustawy jest wprowadzenie rozwiązań wspierających transformację cyfrową państwa, które służyć będą zapewnieniu koordynacji rozwoju cyfrowego administracji publicznej oraz harmonizacji i komplementarności działań zmierzających w tym kierunku.

Nowelizacja ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 307 i 1222), dalej „ustawa o informatyzacji”, ma również na celu wdrożenie rozwiązań z zakresu kamienia milowego Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności (KPO). KPO jest planem rozwojowym określającym cele związane z odbudową i tworzeniem odporności społeczno-gospodarczej po kryzysie wywołanym pandemią COVID-19 oraz służące ich realizacji reformy i inwestycje. Kamienie milowe natomiast to wskazane w KPO zadania i ich założenia, stanowiące wytyczne do realizacji reform. Projekt ustawy ma na celu wdrożenie kamienia milowego C7G (Zmiana ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne), który przewiduje wdrożenie reformy C2.1 Zwiększenie skali zastosowań cyfrowych w sferze publicznej, gospodarce i społeczeństwie.

Ze względu na wejście w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/903 z dnia 13 marca 2024 r. w sprawie ustanowienia środków na rzecz wysokiego poziomu interoperacyjności sektora publicznego na terytorium Unii (akt w sprawie Interoperacyjnej Europy) (Dz. Urz. UE L z 22.3.2024), zwanego dalej „rozporządzeniem 2024/903”, wymagane jest ponadto zaadresowanie w projektowanych przepisach kwestii wynikających z ww. rozporządzeniem 2024/903.

Dodatkowo niezbędne jest ustawowe uregulowanie rozwiązań z obszaru interoperacyjności krajowej oraz minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych. Zgodnie z dotychczas obowiązującymi regulacjami podmioty realizujące zadania publiczne powinny udostępniać dane z systemów teleinformatycznych za pomocą środków komunikacji elektronicznej, do tej pory jednak nie zostały określone wymagania dla interfejsu programistycznego aplikacji (API) systemu teleinformatycznego używanego do realizacji zadań publicznych.

Ze względu na konieczność podniesienia jakości informacji zawartych w narzędziu służącym do inwentaryzacji systemów teleinformatycznych (System Inwentaryzacji Systemów Teleinformatycznych – SIST) niezbędne jest ustawowe uregulowanie prowadzenia przez ministra właściwego do spraw informatyzacji inwentaryzacji publicznych systemów teleinformatycznych.

Projekt zawiera również przepisy zmieniające ustawę z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 224), dalej „ustawa o kontroli w administracji rządowej”, których celem jest cyfryzacja procedur postępowania kontrolnego w administracji rządowej.

Ustawa o kontroli w administracji rządowej została uchwalona w 2011 r. i jej przepisy nie odnoszą się do możliwości działania z wykorzystaniem technologii informatycznych, które obecnie uznaje się za standard w pracy administracji publicznej. W szczególności nieuregulowane pozostają kwestie związane z prowadzeniem przez kontrolerów kontroli zdalnej, korzystaniem ze środków komunikacji elektronicznej oraz wykorzystaniem podpisów elektronicznych lub dokumentacji przekazywanej w postaci elektronicznej. W konsekwencji jednostki kontrolujące stosują niejednolite praktyki, przy czym w niektórych przypadkach i tak niezbędne staje się osobiste stawiennictwo kontrolera lub kontrolowanego, w celu przedłożenia (przekazania) stosownych dokumentów (upoważnień lub dowodów kontroli) w postaci papierowej.

II. Zakres i uzasadnienie projektowanych przepisów

1. Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne

W art. 1 pkt 1 projektu dodano do tytułu ustawy o informatyzacji odnośnik wskazujący, że ustawa służyć będzie stosowaniu rozporządzenia 2024/903.

W art. 1 pkt 2 projektu proponuje się wprowadzenie zmian w art. 1 ust. 1 ustawy o informatyzacji, dotyczącym zakresu spraw regulowanych w ustawie - w celu jego aktualizacji.

Art. 1 pkt 3 nadaje nowe brzmienie art. 2 celem określenia nowego, szerszego niż obecnie, zakresu podmiotowego zmienianej ustawy.

Analizując prawodawstwo Unii Europejskiej, dalej „UE”, można zauważyć, że UE od 2014 r. dąży ona do uspoźnienia terminologii i stosowania jednej definicji „podmiotu prawa publicznego”.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE odwołuje się w swoich postanowieniach do pojęcia „podmiotu sektora publicznego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz. Urz. UE L 94 z 28.03.2014, str. 65, z późn. zm.), który został wdrożony do polskiego porządku prawnego w art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843), następnie powtórzony w nowej ustawie z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (art. 4) (Dz. U. z 2024 r. poz. 1320).

Zgodnie z motywem 10 dyrektywy 2014/24/UE: „Termin (...) „podmioty prawa publicznego” był wielokrotnie analizowane w ramach orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). Aby doprecyzować, że zakres podmiotowy niniejszej dyrektywy powinien pozostać niezmienny, celowe jest zachowanie definicji, na których oparł się Trybunał, oraz wprowadzenie pewnej liczby objaśnień przedstawionych w ramach tego orzecznictwa jako kluczowych dla zrozumienia samych definicji, przy czym nie jest zamiarem zmiana rozumienia pojęć wypracowanych w ramach orzecznictwa”¹. Również ustawa z dnia 4 kwietnia 2019 r. o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1440) oraz ustawa z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1045) posługują się analogiczną definicją podmiotu publicznego, wywodzącą się na gruncie prawa polskiego z ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, której źródła zakotwiczone są w ww. aktach UE.

W związku z powyższym, a także biorąc pod uwagę konieczność objęcia zmianą ustawy o informatyzacji wszystkich „organów sektora publicznego”, zdecydowano się odwołać w projekcie do definicji podmiotu publicznego, opierającej się na dorobku legislacyjnym zarówno UE, jak i ustawy - Prawo zamówień publicznych i jednocześnie określić nowy, szerszy niż obecnie, zakres podmiotowy zmienianej ustawy. Odwołanie do definicji podmiotu publicznego, która obudowana jest orzecznictwem zarówno sądów polskich, jak i orzecznictwem TSUE umożliwi skorzystanie z tego bogatego dorobku w razie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych.

Dodatkowo katalog podmiotów publicznych, wskazany w zmienionym art. 2 ust. 1, został

---

¹ Prawo zamówień publicznych. Komentarz, Paweł Granecki, Iga Granecki, 2024, Legalis.

uzupełniony o instytuty badawcze, Centrum Łukasiewicz, instytuty działające w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz, uczelnie niepubliczne oraz federacje podmiotów systemu szkolnictwa wyższego i nauki.

Zgodnie z dodanym art. 1a podmiot inny niż podmiot publiczny, który realizuje zadania publiczne na podstawie odrębnych przepisów albo na skutek powierzenia lub zlecenia przez podmiot publiczny, zobowiązany będzie do realizacji niektórych zadań wynikających z ustawy, w szczególności:

- udostępniania informacji w repozytorium interoperacyjności oraz zapewnienia poprawności, aktualności, kompletności oraz jakości tych informacji (art. 12k ust. 3),
- przeprowadzania ocen interoperacyjności krajowej przed wprowadzeniem zmian w rejestrze publicznym lub w systemie teleinformatycznym służącym do realizacji zadań publicznych (art. 12n),
- realizacji zadań publicznych przy użyciu systemów teleinformatycznych spełniających wskazane wymagania (art. 13 ust. 1),
- przygotowania i zapewniania aktualności informacji o API systemu teleinformatycznego służącego do realizacji zadań publicznych (art. 13 ust. 5),
- prowadzenia rejestru publicznego przy użyciu systemu teleinformatycznego zgodnego z minimalnymi wymaganiami dla rejestrów publicznych (art. 14 ust. 1),
- udziału w inwentaryzacji systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych oraz rejestrów publicznych – w przypadku otrzymania zawiadomienia o prowadzonej inwentaryzacji od ministra właściwego do spraw informatyzacji (art. 20gb).

Objęcie obowiązkami wskazanymi w projekcie wszystkich podmiotów realizujących zadania publiczne, w tym również podmiotów niebędących podmiotami publicznymi, ma na celu zapewnienie stosowania jednolitych wymagań i zasad przez wszystkie podmioty, a tym samym zapewnienie wysokiej jakości i interoperacyjności realizacji zadań publicznych.

W projekcie uporządkowano istniejące definicje oraz uzupełniono art. 3 zmienianej ustawy o informatyzacji o definicje pojęć wykorzystywanych w nowych przepisach.

W art. 1 pkt 4 lit. b wprowadzono nową definicję pojęcia „rejestr publiczny”. Dotychczasowa definicja zawierała błąd logiczny polegający na umieszczeniu pojęcia definiowanego („rejestr” z dookreśleniem „publiczny”) w części stanowiącej definiens (tj. użycie w zdaniu definiującym pojęcie „rejestr”), dodatkowo zawierała różne przykłady rejestrów publicznych (tj. rejestr, ewidencję, wykaz, listę, spis albo inną formę ewidencji) nie

wskazując, czym faktycznie taki rejestr jest. W niniejszym projekcie proponuje się zdefiniowanie rejestru publicznego jako uporządkowanego zbioru danych, służącego do realizacji zadań publicznych, prowadzonego na podstawie przepisów ustawowych, przez podmiot realizujący zadania publiczne.

W projekcie zaproponowano definicję pojęcia minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych i wymiany danych z podmiotami publicznymi, które zostały zdefiniowane jako zespół wymagań, których spełnienie przez system teleinformatyczny używany do realizacji zadań publicznych umożliwia wymianę danych z innymi systemami teleinformatycznymi używanymi do realizacji zadań publicznych oraz zapewnia dostęp do danych udostępnianych za pomocą tego systemu.

Zmieniono również definicję minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych, przez wskazanie, że jest to zespół wymagań służących do zapewnienia spójności (spójność to cecha czegoś, co jest spójne - złożone z elementów, które tworzą logiczną i uporządkowaną całość lub cechę czegoś, co wraz z innymi elementem tworzy lub może utworzyć uporządkowaną całość – wszystkie definicje za: Wielki słownik języka polskiego (Instytut Języka Polskiego PAN, <https://wsjp.pl/>), prowadzenia rejestrów publicznych, a także do zapewnienia wiarygodności (którą można zdefiniować jako cechę czegoś niebudzącego wątpliwości i takiego, któremu można zaufać), jednoznaczności (zjawisko polegające na tym, że jakieś słowa lub określone połączenia słów mają to samo znaczenie), aktualności (odzwierciedlenie stanu istniejącego w danej chwili), kompletności (taki, w którym nie brakuje żadnego elementu) i dostępności (to, że można coś zdobyć lub osiągnąć) danych w tych rejestrach.

Projektodawca zaproponował zmianę definicji pojęcia „interoperacyjność”. Aktualna definicja interoperacyjności mówi o zdolności podmiotów oraz używanych przez nie systemów teleinformatycznych i rejestrów publicznych do współdziałania. Kluczowymi dla interoperacyjności są podmioty, bo to one współdziałają. Współdziałanie takie jest realizowane z wykorzystaniem danych przechowywanych m.in. w rejestrach publicznych oraz przy pomocy systemów teleinformatycznych. Systemy teleinformatyczne czy rejestry publiczne same z siebie nie mogą jednak współdziałać. Musiały do takiego współdziałania zostać uprzednio skonfigurowane przez jakiś podmiot i muszą dla takiego współdziałania być przez podmiot utrzymywane. Ponadto, korzyści z takiej współpracy czerpią podmioty (i osoby), a nie systemy teleinformatyczne, zatem to właśnie podmioty wskazano w definicji. Powyższa definicja obejmuje minimalny zakres współpracy cyfrowej, tj. wymianę danych między systemami teleinformatycznymi. Dane mogą być wykorzystywane przez procesy biznesowe,

przechowywane w rejestrach publicznych, przetwarzane w systemach teleinformatycznych oraz udostępniane przez interfejsy systemów teleinformatycznych. Dane, aby być użyteczne w realizacji zadań publicznych, mogą - ale nie muszą – stawać się informacją, a informacja – wiedzą. Dane, które nie stają się informacją, są także użyteczne w przetwarzaniu maszynowym wykorzystywanym w celu realizacji zadań publicznych. Podlegają przetwarzaniu (np. transformacji na podstawie algorytmów) skutkującym konsekwencjami istotnymi dla interesariusza interoperacyjności, tj. w szczególności dla użytkownika usług elektronicznych (np. w procesie uwierzytelniania użytkownika e-usługi publicznej, w którym system teleinformatyczny weryfikuje dane podane przez użytkownika z danymi, które zostały wcześniej zapisane w takim systemie).

Proponowana w projekcie definicja została przygotowana na podstawie dotychczasowej definicji interoperacyjności, definicji interoperacyjności z Europejskich Ram Interoperacyjności (ang. European Interoperability Framework, EIF) oraz definicji interoperacyjności transgranicznej z rozporządzenia 2024/903. W projektowanej definicji usunięto także fragment „na rzecz osiągnięcia wzajemnie korzystnych celów”, ponieważ podmioty realizujące zadania publiczne - w tym podmioty publiczne - działają w celu realizacji zadań publicznych. Interoperacyjność będzie teraz definiowana jako zdolność podmiotów do współdziałania poprzez wymianę danych za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Projekt wprowadza definicję pojęcia Architektura Informacyjna Państwa. Zgodnie z proponowanym brzmieniem to metoda zarządzania informatyzacją państwa, realizująca cele strategii, o której mowa w art. 12aa, oparta na modelach architektonicznych i obejmująca zasady podstawowe (pryncypia), standardy, wytyczne i rekomendacje architektoniczne. Definicja przyjęta w zmienianej ustawie została ukształtowana na bazie definicji z literatury przedmiotu. Architektura korporacyjna całego państwa to „bazujące na modelach i pryncypiach architektonicznych narzędzie (mechanizm) strategicznego zarządzania modernizacją państwa realizowaną przy pomocy technologii informacyjnych” (Sobczak A., „Architektura korporacyjna państwa – próba diagnozy” w: Polskie Forum Architektury Korporacyjnej). W proponowanej w projekcie definicji przeformułowano część dotyczącą pryncypiów tak, aby wyjaśnić, że pryncypia to „zasady podstawowe” i wskazać, że Architektura Informacyjna Państwa jako metoda zarządzania obejmuje takie zasady. Architektura Informacyjna Państwa jako metoda zarządzania informatyzacją państwa w ramach proponowanej definicji odwołuje się do dokumentu strategii, o której mowa w projekcie ustawy, i jako taka obejmuje metody

zarządzania rozwojem systemów informacyjnych, w tym teleinformatycznych. Definicja wskazuje na wymiar strategiczny, a nie operacyjny takiego zarządzania.

W związku z wprowadzeniem definicji Architektury Informacyjnej Państwa, w oparciu o Program Zintegrowanej Informatyzacji Państwa², zaproponowano również wprowadzenie pojęcia „model architektoniczny”. W literaturze modele są rozumiane jako formalny opis zorganizowania systemów informacyjnych lub teleinformatycznych, obejmują otoczenie obiektów i interakcję z innymi obiektami (np. przepływy danych). W projekcie model architektoniczny został zdefiniowany jako odwzorowanie obiektów, w szczególności usług, procesów, systemów, danych oraz sposobów ich powiązania, identyfikujące kluczowe komponenty funkcjonalne zapewniające realizację zadań publicznych drogą elektroniczną.

W projekcie zaadresowano także kwestie wynikające z rozporządzenia 2024/903. Przewidziano, że minister właściwy do spraw informatyzacji będzie właściwym organem odpowiedzialnym za stosowanie rozporządzenia 2024/903 oraz pojedynczym punktem kontaktowym w rozumieniu tego rozporządzenia. Będzie także wyznaczał, spośród osób zatrudnionych w urzędzie obsługującym tego ministra, posiadających kompetencje i wiedzę z zakresu interoperacyjności transgranicznej, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia 2024/903, przedstawiciela Polski w Radzie do spraw Interoperacyjnej Europy, o której mowa w art. 15 ww. rozporządzenia 2024/903.

W projekcie przewidziano wprowadzenie upoważnienia ustawowego dla ministra właściwego do spraw informatyzacji do opracowania dokumentu strategicznego, którego celem będzie określenie kierunków procesu informatyzacji państwa, mając na uwadze:

- potrzebę przygotowania kompleksowego i długoterminowego dokumentu o charakterze strategicznym, który zapewniłby wieloletnią perspektywę rozwoju procesu informatyzacji państwa,
- efektywność i celowość wydatkowania środków z budżetu państwa oraz funduszy europejskich na działania w obszarze cyfryzacji.

Strategia uwzględni dotychczas zrealizowane działania oraz poziom zastosowania nowoczesnych technologii w administracji publicznej na rzecz obywateli, weźmie pod uwagę założenia komplementarnych dokumentów strategicznych i programowych rządu w tym obszarze. Strategia zastąpi Program Zintegrowanej Informatyzacji Państwa, a zakresem

---

² Załącznik do uchwały nr 1/2014 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 2014 r. w sprawie przyjęcia programu rozwoju „Program Zintegrowanej Informatyzacji Państwa”, zmienionej następnie uchwałą nr 117/2016 Rady Ministrów z dnia 27 września 2016 r., uchwałą nr 109/2019 Rady Ministrów z dnia 24 września 2019 r., uchwałą nr 255/2022 Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2022 r. oraz uchwałą nr 232/2023 Rady Ministrów z dnia 23 listopada 2023 r.

przedmiotowym zakresie działania będące w zakresie kompetencji Rady Ministrów. Dokument będzie miał charakter strategiczny, natomiast nie będzie stanowił strategii rozwoju w rozumieniu ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2024 r. poz. 324). Dokument ten będzie przyjmowany na mocy ustawy o informatyzacji, podobnie do Strategii Cyberbezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej, która jest przyjmowana na mocy ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 1077 i 1222).

Dokument będzie obejmował okres wykraczający poza dotychczas przyjęte strategie rozwoju, co jest konieczne z uwagi na potrzebę dobrego planowania, spójności i ciągłości procesów cyfrowych państwa, które z uwagi na wieloletnią perspektywę budowania Architektury Informacyjnej Państwa wymagają koordynacji ministra właściwego do spraw informatyzacji. W proces przygotowania i realizacji założeń strategii zaangażowane zostaną pozostałe ministerstwa, w celu zapewnienia harmonizacji i komplementarności realizowanych i planowanych działań na rzecz interesariuszy procesu informatyzacji państwa, w tym administracji publicznej. Horyzontalny charakter procesów cyfryzacji sprawia, że międzyresortowa współpraca w zakresie ich koordynacji i systematyzacja wiedzy na temat podejmowanych działań ma szczególne znaczenie. Choć dotychczasowe inicjatywy w tym zakresie przyniosły pewną poprawę, to efektywne zarządzanie cyfryzacją wymaga większej koordynacji.

Strategia będzie stanowiła również podstawę do określenia sposobów i zasad współpracy wewnątrz administracji rządowej oraz z pozostałymi interesariuszami cyfryzacji państwa, w tym jednostkami samorządu terytorialnego.

W projekcie przewidziano powołanie pełnomocników do spraw informatyzacji. Pełnomocnicy będą powoływani w urzędach obsługujących ministrów kierujących działem administracji rządowej oraz w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Przewidziano, że pełnomocnika będzie można powołać również w innych urzędach. Zgodnie z założeniem projektu to kierownik jednostki organizacyjnej będzie powoływał i odwoływał pełnomocnika do spraw informatyzacji. W procesie podejmowania takiej decyzji o powołaniu powinien uwzględnić to, aby kandydat na pełnomocnika posiadał kompetencje, doświadczenie i wiedzę, która umożliwi pełnomocnikowi realizację obowiązków wskazanych w art. 12ae w ust. 6 lub w ust. 7.

W projekcie zaproponowano uchylenie art. 12c–12i ustawy o informatyzacji, dotyczących przeprowadzania konkursu na dofinansowanie projektów informatycznych o publicznym

zastosowaniu i przedsięwzięć wspierających rozwój społeczeństwa informacyjnego. Z analizy funkcjonowania przepisów wynika, że przepisy były nieefektywne. Organizowane w dotychczasowym trybie konkursy dotyczyły przedsięwzięć niskobudżetowych, natomiast aktualne wyzwania dotyczące cyfryzacji, wymagają przedsięwzięć szerokoskalowych i adekwatnych do ich realizacji nakładów finansowych. Ponadto, zdiagnozowano szereg trudności związanych z organizowaniem, prowadzeniem i rozliczaniem takich konkursów.

W projekcie proponuje się dodanie zbioru przepisów, które pozwolą na umocowanie na gruncie ustawowym Architektury Informacyjnej Państwa.³ Pozwoli to na odwoływanie się do narzędzi Architektury Informacyjnej Państwa w przepisach ustawy o informatyzacji, a w perspektywie także w przepisach odrębnych.

Proponuje się, żeby minister właściwy do spraw informatyzacji opracowywał i rozwijał Architekturę Informacyjną Państwa. W regulacji umocowano także repozytorium Architektury Informacyjnej Państwa jako narzędzia wymaganego do prowadzenia prac z zakresu Architektury Informacyjnej Państwa. Przewidziano, że minister właściwy do spraw informatyzacji będzie prowadził przy użyciu systemu teleinformatycznego repozytorium Architektury Informacyjnej Państwa, w którym gromadzone będą w szczególności modele architektoniczne oraz pryncypia, standardy, wytyczne i rekomendacje architektoniczne. Minister właściwy do spraw informatyzacji będzie udostępniał pryncypia, standardy, wytyczne i rekomendacje architektoniczne Architektury Informacyjnej Państwa, tworzone na podstawie informacji zgromadzonych w repozytorium Architektury Informacyjnej Państwa, na stronie internetowej, której adres elektroniczny zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra.

Projekt wprowadza na gruncie ustawy podstawę dla prowadzenia repozytorium interoperacyjności. W projekcie wskazano zakres informacji przechowywanych w repozytorium oraz zakres obowiązków podmiotów realizujących zadania publiczne w odniesieniu do udostępniania takich informacji w repozytorium oraz korzystania z danych przechowywanych w repozytorium interoperacyjności.

Celem przepisów dotyczących repozytorium interoperacyjności jest zapewnienie powszechnego dostępu do informacji o metadanych rejestrów publicznych i API publicznych systemów teleinformatycznych. W przypadku braku udostępnienia wymaganych, wskazanych

---

³ <https://www.gov.pl/web/cyfryzacja/architektura-informacyjna-panstwa>

w przepisie, informacji podmiot realizujący zadania publiczne zobowiązany będzie wskazać podstawę prawną niedostępności takich informacji.

W projekcie przewidziano również, że Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw informatyzacji, określi w drodze rozporządzenia funkcje repozytorium interoperacyjności, sposób organizacji i kategoryzacji informacji przeznaczonych do udostępniania w repozytorium interoperacyjności, a także szczegółowy opis sposobu prowadzenia repozytorium interoperacyjności oraz szczegółowy opis sposobu realizacji obowiązków podmiotów realizujących zadania publiczne w zakresie udostępniania danych i informacji w repozytorium interoperacyjności.

Projekt przewiduje także, że podmioty realizujące zadania publiczne zobowiązane będą do przeprowadzania oceny interoperacyjności krajowej każdorazowo przed wprowadzeniem zmian w systemie teleinformatycznym służącym do realizacji zadań publicznych lub w rejestrze publicznym. Przeprowadzenie oceny powinno wykazać, czy i w jakim zakresie planowane do wprowadzenia zmiany będą wpływać na podmioty publiczne. Zobowiązany podmiot każdorazowo będzie oceniał, czy zmiany będą wpływały na zdolność podmiotów do współdziałania poprzez wymianę danych za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Zgodnie z art. 12n ust. 4 ocena interoperacyjności nie będzie dotyczyła działań prowadzonych w stosunku do systemów teleinformatycznych służących do realizacji zadań publicznych i rejestrów publicznych niewpływających na ich interoperacyjność, w szczególności niewpływających na interoperacyjność konserwacji oprogramowania bez wprowadzania istotnych zmian i aktualizacji w zakresie bezpieczeństwa lub aktualizacji technicznych. Propozycja brzmienia art. 12n ust. 4 bazuje na brzmieniu rozporządzenia 2024/903, które w motywie 18 wskazuje przykłady zmian, które nie wpływają na interoperacyjność transgraniczną.

Ocena interoperacyjności krajowej będzie publikowana w repozytorium interoperacyjności.

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 13 podmioty realizujące zadania publiczne zobowiązane będą do ich realizacji używać systemów teleinformatycznych spełniających minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych i wymiany danych z podmiotami publicznymi, w tym wyposażonych w API, zapewniających interoperacyjność zgodnie z Krajowymi Ramami Interoperacyjności oraz zgodnych z pryncypiami, standardami, wytycznymi i rekomendacjami architektonicznymi Architektury Informacyjnej Państwa.

Ponadto podmioty realizujące zadania publiczne zobowiązane będą opracowywać i zapewniać aktualność informacji o API systemu teleinformatycznego służącego do realizacji zadań publicznych.

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 14 ust. 1 podmiot realizujący zadania publiczne prowadzący rejestr publiczny zobowiązany będzie prowadzić ten rejestr zgodnie z minimalnymi wymaganiami dla rejestrów publicznych

W projekcie wprowadzono także obowiązek prowadzenia rejestru publicznego przy użyciu systemów teleinformatycznych oraz umożliwienia dostarczania danych do tego rejestru oraz udostępnianie danych z tego rejestru drogą elektroniczną, w szczególności przez API systemów teleinformatycznych, przy użyciu których zapewniany jest dostęp do tego rejestru publicznego, a także opracowania i aktualizacji listy słowników, schematów klasyfikacyjnych, taksonomii oraz list kodowych dla danych gromadzonych w rejestrze publicznym. Obowiązki te nie będą dotyczyły jednostek samorządu terytorialnego, związków takich jednostek, związków metropolitalnych oraz samorządowych zakładów budżetowych. Jednakże, zgodnie z proponowanym art. 14 ust. 1b, jeśli wymienione podmioty będą prowadziły rejestry publiczne przy użyciu systemu teleinformatycznego, to będą obowiązane spełniać wymagania określone w ust. 1a pkt 2-4.

Projekt wprowadza również przepisy stanowiące podstawę prawną dla funkcjonowania nowego komitetu, nazwanego Komitetem do spraw Cyfryzacji, który swoim zakresem zadań obejmie m.in. zadania dotychczas realizowane przez Komitet Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji. Powyższe pozwoli na sprawniejsze wykonywanie zadań dotychczas wykonywanym przez obecnie istniejący Komitet Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji oraz lepszą koordynację, stabilność oraz trwałość mechanizmu dotyczącego właściwego przebiegu procesu transformacji cyfrowej państwa, a w szczególności administracji publicznej. Nowoutworzony Komitet do spraw Cyfryzacji zastąpi Komitet Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji, dotychczasowy organ pomocniczy Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów.

Zadaniem Komitetu do spraw Cyfryzacji będzie zapewnienie koordynacji i wsparcia działań związanych z informatyzacją oraz wsparcie rozwoju cyfrowego państwa.

Rozwiązania dotyczące Komitetu wpłyną również na wzmocnienie koordynacji realizacji przedsięwzięć informatycznych o publicznym zastosowaniu poprzez zapewnienie ich spójności z działaniami strategicznymi państwa, w tym zgodności z przygotowywanym dokumentem strategicznym z zakresu informatyzacji państwa oraz z założeniami AIP.

Projekt określa katalog zadań Komitetu do spraw Cyfryzacji, w tym zakres spraw, które

Komitet będzie mógł rozstrzygać na podstawie upoważnienia Rady Ministrów oraz wskazuje rodzaje monitorowanych przedsięwzięć informatycznych o publicznym zastosowaniu, uwzględniając m.in. źródła finansowania przedsięwzięć informatycznych, a także ich rodzaj i skalę.

Komitet będzie monitorował i opiniował przedsięwzięcia informatyczne o publicznym zastosowaniu, planowane do finansowania z udziałem środków Unii Europejskiej lub z innych źródeł zagranicznych, niezależnie od ich wartości, w przypadku przedsięwzięć informatycznych dotyczących następujących działań: budowy systemu teleinformatycznego służącego realizacji zadania publicznego, w tym umożliwiającego wymianę danych z podmiotami publicznymi, dotyczących utworzenia rejestru publicznego, dotyczących udostępniania zasobu informacyjnego podmiotu publicznego w postaci elektronicznej oraz dotyczących wdrożenia usługi publicznej świadczonej drogą elektroniczną, a także dotyczących rozszerzenia zakresu, zmiany funkcjonalności lub zmiany technologiczną produktów działań wymienionych wyżej.

W przypadku przedsięwzięć o publicznym zastosowaniu planowanych do finansowania z udziałem środków innych niż środki Unii Europejskiej lub środki z innych źródeł zagranicznych, Komitet będzie monitorował i opiniował przedsięwzięcia, dotyczące ww. działań, o wartości przekraczającej 5 mln zł. Kwota ta ustalona została na podstawie dotychczasowych doświadczeń z zakresu opiniowania projektów informatycznych przez Komitet Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji.

W przypadku przedsięwzięć informatycznych o publicznym zastosowaniu dotyczących budowy infrastruktury teleinformatycznej, w tym telekomunikacyjnej lub rozszerzenie zakresu, zmiany funkcjonalności lub zmiany technologicznej dotyczącej produktów tych przedsięwzięć, które z reguły są przedsięwzięciami wysokobudżetowymi, przewidziano, że Komitet będzie monitorował i opiniował przedsięwzięcia, których wartość przekracza 15 mln zł.

W projekcie proponuje się uzależnienie możliwości finansowania ze środków publicznych przedsięwzięć informatycznych o publicznym zastosowaniu od pozytywnej oceny Komitetu, dotyczącej założeń przedsięwzięcia informatycznego. Wpłynie to pozytywnie na zwiększenie interoperacyjności i komplementarności rozwiązań informatycznych funkcjonujących w państwie, pozwoli na uniknięcie dublowania się zakresu projektów, a co za tym idzie na zwiększenie efektywności gospodarowania środkami publicznymi. Tryb przeprowadzania takich ocen zostanie określony w regulaminie, o którym mowa w projektowanym art. 17i.

Wprowadzenie rozwiązania dotyczącego wpływu oceny przedsięwzięcia informatycznego o publicznym zastosowaniu przez Komitet do spraw Cyfryzacji na możliwość finansowania i realizacji przedsięwzięcia wynika m.in. z wytycznych Ministra Finansów dotyczących opracowania materiałów do projektu ustawy budżetowej, które odwoływały się do warunków i wymogów określonych w zarządzeniu nr 48 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie Komitetu Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji (M. P. z 2021 r. poz. 231).

Projekt przewiduje, że w skład Komitetu wejdą:

- 1) Przewodniczący Komitetu – minister właściwy do spraw informatyzacji albo wyznaczony przez niego sekretarz stanu albo podsekretarz stanu w urzędzie obsługującym tego ministra;
- 2) pozostali członkowie Komitetu:
  - a) Wiceprzewodniczący Komitetu – sekretarz stanu albo podsekretarz stanu wyznaczony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji w urzędzie obsługującym tego ministra,
  - b) Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów albo wyznaczony przez niego sekretarz stanu albo podsekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów,
  - c) ministrowie, których szczegółowy zakres działania określają przepisy wydane na podstawie art. 33 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2024 poz. 1050), reprezentowani przez sekretarza stanu albo podsekretarza stanu, z wyłączeniem ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Zgodnie z projektem szczegółowy sposób i tryb działania Komitetu określi regulamin przyjęty przez Komitet i zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów. Obsługę Komitetu zapewni urząd obsługujący ministra właściwego do spraw informatyzacji.

W związku ze zmianami wprowadzanymi w projekcie oraz wejściem w życie rozporządzenia 2024/903 zaktualizowano również upoważnienie ustawowe, zawarte w art. 18 oraz uzupełniono przepisy ustawy o art. 18a, dotyczący przeprowadzania przeglądu standardów i specyfikacji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 18.

Projekt wprowadza podstawę prawną dla ministra właściwego do spraw informatyzacji do prowadzenia inwentaryzacji systemów teleinformatycznych. Zebranie danych dotyczących systemów teleinformatycznych pozwoli na weryfikację zasobów systemowych w kraju i ułatwi sprawne zarządzanie infrastrukturą informacyjną państwa, w tym również ewentualne analizy

pod kątem optymalizacji infrastruktury w ramach administracji publicznej.

Inwentaryzacja będzie prowadzona przy użyciu Systemu Inwentaryzacji Systemów Teleinformatycznych (SIST). Zadania związane z utrzymaniem i rozwojem SIST będą mogły zostać powierzone jednostce podległej ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji lub przez niego nadzorowanej. Do wprowadzania danych w SIST obowiązane będą podmioty publiczne, które otrzymały zawiadomienie o prowadzonej inwentaryzacji od ministra właściwego do spraw informatyzacji. W zawiadomieniu minister określi zakres informacji objętych inwentaryzacją oraz termin uzupełnienia tych informacji.

W SIST gromadzone będą m.in. dane dotyczące rejestrów publicznych i systemów teleinformatycznych (nazwie systemu, jego gestorze, opisie funkcjonalności systemu) oraz wykaz aktów prawnych stanowiących podstawę prawną dla prowadzenia tych rejestrów publicznych i systemów teleinformatycznych.

Projekt zawiera dodatkowo propozycje wprowadzenia przepisów o charakterze porządkującym (art. 1 pkt 6, 9, 17).

2. Ustawa z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej

Proponowana zmiana art. 13 ustawy o kontroli w administracji rządowej stanowi doprecyzowanie dopuszczalności stosowania formy elektronicznej w procesie kontroli. W szczególności stanowi, że dokonanie czynności w formie pisemnej w rozumieniu ustawy oznacza utrwalenie tej czynności w postaci papierowej lub elektronicznej. Analogicznie, podpis może być złożony odręcznie, jak i elektronicznie. W tym zakresie ustawa oparła się o rozwiązania wprowadzone do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”. Dokument można opatrzyć podpisem elektronicznym lub pieczęcią, przez co należy rozumieć kwalifikowany podpis elektroniczny, podpis zaufany, podpis osobisty lub kwalifikowaną pieczęć elektroniczną organu administracji publicznej, ze wskazaniem osoby opatrującej pismo pieczęcią. Celem nowelizacji jest więc nie tylko uwzględnienie podpisów elektronicznych osób uczestniczących w kontroli, ale również stosowanych w urzędach elektronicznych systemów obiegu dokumentów, posługujących się pieczęcią elektroniczną organu administracji publicznej.

Założeniem projektu jest umożliwienie lub doprecyzowanie możliwości dokonywania czynności kontrolnych w trybie zdalnym, w tym również przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej (np. mail lub telekonferencja). Przy czym, w niektórych sytuacjach,

problematyczne było wymagane przez ustawę okazanie legitymacji służbowej albo dokumentu tożsamości kontrolera. Ryzykowna była również praktyka polegająca na skanowaniu lub wysłaniu tych dokumentów (w szczególności dowodów osobistych) do zapoznania się przez kontrolowanego. Jednocześnie, przeprowadzenie kontroli nie jest możliwe bez potwierdzenia tożsamości kontrolera wskazanego w upoważnieniu do kontroli. Dlatego zmiana art. 16 ust. 1 ustawy o kontroli w administracji rządowej wprowadza dodatkową możliwość posłużenia się podpisem elektronicznym, w celu potwierdzenia tożsamości (uwierzytelnienia) osoby dokonującej kontroli. Zauważyć przy tym należy, że ustawa celowo nie określa konkretnej czynności ani dokumentu, przy którym może nastąpić wykorzystanie podpisu elektronicznego i tym samym uwierzytelnienie kontrolera. Wynika to z tego, że kontroler może zostać upoważniony do kontroli na każdym jej etapie. Jednak niezależnie od tego, powinien się uwierzytelnić przed przystąpieniem do kontroli (legitymacja służbowa albo dokument tożsamości) albo najpóźniej w toku dokonywania pierwszej czynności kontrolnej (np. podpis elektroniczny pod zawiadomieniem o kontroli, przekazaniem upoważnienia, prośbą o przygotowanie dokumentacji, pytaniami kontroli albo pod mailem z zaproszeniem na telekonferencję).

Wprowadzenie art. 21 ust. 1a ustawy o kontroli w administracji rządowej ma na celu doprecyzowanie dopuszczalności stosowania w toku czynności kontrolnych dowolnych środków komunikacji elektronicznej lub informatycznych nośników danych. Jednak niezależnie od zastosowanych sposobów komunikacji lub przekazywania materiałów, to najistotniejsza, enumeratywnie wymieniona dokumentacja kontroli powinna być przekazywana w sposób formalny, tj. doręczana zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego. Stwierdzić również należy, że wprowadzona zmiana nie oznacza, że stosowanie środków komunikacji elektronicznej stanie się obowiązkiem. W dalszym ciągu kontroler może działać osobiście, dokonując czynności kontrolnych na miejscu w jednostce, w tym posługiwać się dokumentacją w postaci papierowej, czy też odbierać ustne wyjaśnienia lub oświadczenia.

Zmiany w art. 34, art. 42 ust. 4, art. 49 oraz art. 52 ust. 5 ustawy o kontroli w administracji rządowej polegają na doprecyzowaniu, że wskazane w tych artykułach, najistotniejsze czynności dokonywane w toku kontroli, powinny być dokonywane w formie pisemnej. W świetle znowelizowanego art. 13 ust. 2 tej ustawy oznaczać będzie obowiązek utrwalenia tych czynności w formie papierowej bądź elektronicznej, a także jej opatrzenia odpowiednim podpisem, własnoręcznym bądź elektronicznym. Pozostałe zmiany w ustawie o kontroli

w administracji rządowej mają charakter zmian doprecyzowujących, które są konsekwencją możliwości stosowania środków komunikacji elektronicznej, uwzględnienia informatycznych nośników danych albo dokumentacji nieposiadającej postaci papierowej. Dotyczy to zmian art. 19 ust. 6, art. 22 pkt. 3 i wprowadzenia pkt 3a, art. 25 i art. 54 tej ustawy.

III. Przepisy przejściowe

Projekt zakłada, że Komitet Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji i jego członkowie oraz zespoły zadaniowe działające w ramach tego Komitetu z dniem wejścia w życie ustawy stają się odpowiednio Komitetem i członkami Komitetu oraz zespołami zadaniowymi w rozumieniu projektu ustawy, co skutkuje zachowaniem ciągłości prac Komitetu i zespołów zadaniowych. W związku z tym zadania w trakcie realizacji oraz wyniki zrealizowanych zadań Komitetu Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji stają się odpowiednio zadaniami oraz wynikami Komitetu (art. 3).

W zakresie konkursów lub umów na dofinansowanie przedsięwzięć wspierających rozwój społeczeństwa informacyjnego ogłoszonych lub zawartych przez dniem wejścia w życie ustawy, celem umożliwienia zakończenia ich realizacji, będą stosowane przepisy dotychczasowe (art. 4).

Analogiczne rozwiązanie zostało przyjęte w zakresie realizacji projektów informatycznych o publicznym zastosowaniu oraz przedsięwzięć wspierających rozwój społeczeństwa informacyjnego, dla których pozyskano innowacyjne rozwiązania technologiczne służące realizacji zadań publicznych rozpoczętych przez dniem wejścia w życie ustawy, do których będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe (art. 5).

Dodatkowo przewidziano, że realizacja porozumień, o których mowa w art. 15a ust. 6 i w art. 19c, zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, opierać się będzie na przepisach dotychczasowych, co umożliwi sprawną ich realizację (odpowiednio art. 6 i art. 7).

Utrzymanie w mocy przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 18 ustawy o informatyzacji w brzmieniu dotychczasowym ma na celu zachowanie ciągłości przepisów dotyczących Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych do czasu wydania nowego rozporządzenia (art. 9).

Ze względu na charakter obowiązków oraz zróżnicowany stopień przygotowania podmiotów, które będą zobowiązane do stosowania zmienionych przepisów ustawy, w zawartych w projekcie przepisach dostosowujących przewidziano różne terminy

dostosowania organów i instytucji do realizacji zadań określonych w art. 12k ust. 3 i 4 w zakresie udostępniania danych, o których mowa w art. 12k ust. 2 pkt 1 i 2 oraz zadań, o których mowa w art. 12l, art. 13 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 oraz art. 14 ust. 1a. Czasowe rozłożenie zadań określonych w ww. przepisach dla poszczególnych grup podmiotów zobowiązanych do realizacji tych zadań, ma na celu umożliwienie zapoznania się i dostosowanie do nowych regulacji (art. 10).

Jednocześnie przewidziano, że przepisy art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o informatyzacji stosuje się do systemu teleinformatycznego:

- 1) istniejącego w dniu wejścia w życie ustawy albo utworzonego w okresie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, który po upływie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy poddany został pierwszym istotnym zmianom,
- 2) utworzonego po upływie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Podmioty używające takich systemów teleinformatycznych do realizacji zadań publicznych, będą zobowiązane do stosowania art. 12k ust. 3, art. 12l, art. 13 ust. 5 ustawy o informatyzacji.

Dodatkowo przewidziano, że przepisy art. 14 ust. 1a pkt 2-4 ustawy o informatyzacji stosuje się do prowadzonego przy użyciu systemu teleinformatycznego rejestru publicznego:

- 1) istniejącego w dniu wejścia w życie ustawy albo utworzonego w okresie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, który po upływie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy poddany został pierwszym istotnym zmianom,
- 2) utworzonego po 18 miesiącach od dnia wejścia w życie ustawy.

Podmioty realizujące zadania publiczne, prowadzące takie rejestry, będą zobowiązane do stosowania art. 12k ust. 3 i 4, art. 12l oraz art. 15 ust. 2 ustawy o informatyzacji.

IV. Wejście w życie przepisów

Przewiduje się, że projektowana ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Inne terminy wejścia w życie przewidziano dla:

- art. 1 pkt 8 w zakresie art. 12b ustawy o informatyzacji oraz pkt 18, który wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2025 r., co wynika z faktu, że Program Zintegrowanej Informatyzacji Państwa obowiązuje do dnia 31 grudnia 2024 r.,

- art. 1 pkt 10 w zakresie art. 12k ustawy o informatyzacji, regulującego kwestię repozytorium interoperacyjności, art. 12l oraz art. 12n ustawy o informatyzacji, dotyczącego oceny interoperacyjności krajowej, który wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia. Pozwoli to ministrowi do spraw informatyzacji na przygotowanie repozytorium interoperacyjności, a podmiotom realizującym zadania publiczne do publikacji informacji w tym repozytorium i przeprowadzania ocen interoperacyjności krajowej,

- art. 1 pkt 11 w zakresie art. 13 ust. 1 pkt 1 i ust. 5 ustawy o informatyzacji, dotyczący wymagań dla systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych, który wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia; pozwoli to podmiotom zobowiązanym na przygotowanie się do realizacji obowiązków wynikających z ww. przepisu,

- art. 1 pkt 12, dotyczący udostępniania w repozytorium interoperacyjności przez ministra właściwego do spraw informatyzacji informacji dotyczących funkcjonowania systemu rejestrów państwowych, który wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia; jest to niezbędne ze względu na okres potrzebny na przygotowanie repozytorium interoperacyjności,

- art. 1 pkt 13 w zakresie art. 14 ust. 1a i 1b ustawy o informatyzacji, dotyczący wymagań związanych z prowadzeniem rejestru publicznego, który wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia,

- art. 1 pkt 15, dotyczący zmian w art. 15a ustawy o informatyzacji, który wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia,

- art. 1 pkt 20, dotyczący przeprowadzanego przez ministra właściwego do spraw informatyzacji przeglądu standardów oraz specyfikacji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 18 ustawy o informatyzacji, w celu ich oceny pod kątem zapewniania interoperacyjności; przepis ten wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia. Taka data wejścia w życie związana jest z planowanym wydaniem nowych przepisów na podstawie art. 18 ustawy o informatyzacji,

- art. 1 pkt 21, dotyczący zmian w art. 19c ustawy o informatyzacji, który wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia,

- art. 1 pkt 27, dotyczący zmian w art. 21 ustawy o informatyzacji, który wejdzie w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.

V. Pozostałe informacje

Projektowane przepisy zostały przeanalizowane pod kątem wpływu na mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa. Projektowane rozwiązania nie będą miały bezpośredniego wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców. Regulacje zawarte w projekcie mogą mieć pośredni (pozytywny) wpływ na ich działalność poprzez przyspieszenie procesów transformacji cyfrowej państwa, usprawnienie współpracy między organami administracji rządowej w tym zakresie i uporządkowanie procedur w ramach administracji publicznej, w tym procedur kontroli w administracji rządowej.

Projektowane rozwiązania nie będą mieć bezpośredniego wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, osób niepełnosprawnych oraz osób starszych, na obywateli i gospodarstwa domowe czy konkurencyjność gospodarki. Projekt będzie miał pośredni (pozytywny) wpływ na wskazane obszary poprzez przyspieszenie i skoordynowanie działań zmierzających do informatyzacji poszczególnych obszarów państwa.

Wprowadzenie rozwiązań zaproponowanych w projekcie będzie wspierać spójny rozwój cyfrowego państwa, będzie służyć zapewnieniu harmonizacji i komplementarności działań składających się na transformację cyfrową państwa oraz zapewni koordynację rozwoju cyfrowego administracji publicznej.

Wprowadzenie zmian w zakresie interoperacyjności i repozytorium interoperacyjności ułatwi odnalezienie informacji o zbiorach danych gromadzonych w rejestrach publicznych, podmiotach prowadzących rejestry, a także o organizacyjnych i technicznych procedurach dostępu do takich danych dla podmiotów uprawnionych. Ponadto, zapewni zgodność z rozwiązaniami wynikającymi z rozporządzenia 2024/903.

Dzięki umocowaniu istnienia SIST w ustawie nastąpi poprawa jakości informacji zawartych w systemie służącym do inwentaryzacji systemów teleinformatycznych, przede wszystkim przez nałożenie na podmioty publiczne obowiązku przekazywania danych i zwiększenie rzetelności ich wypełniania przez poszczególne instytucje. Lepszej jakości dane umożliwią podejmowanie decyzji z niższym stopniem niepewności i sprawniejsze zarządzanie cyfryzacją w kraju.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239 poz. 2039, z późn. zm.).

Projektowane regulacje są zgodne z przepisami prawa Unii Europejskiej i służą ich

stosowaniu. Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw informatyzacji. Ponadto zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.